תום' הרא"ש

משום צחצוחי הרוק: דם

איצטריך קרא אם כבר הוא

וב שאינו טמא כמו רוקו:

וזאת לרבות מימי רגליו. ותימה בכל דוכתא אמרינן

יוצא דופן זאת היא העולה הרי אלו ג' מיעוטין. וכה"ג

פריך פ״ק דובחים בכל אתר מן להוציא וכאן לרבות. וי״ל דואת נמי הוי מיעוטא ומא״ו דוזאת קא דריש

כדדרשינן לעיל כיחו וניעו

ומוא"ו דוכי ירוק. ובת"כ דרשינן האי זאת למעוטי זיעה וליחה סרוחה והרעי:

ונבלע. ותימה למה לי קרא לרבות כיחו וניעו ומימי רגליו הא הוי דומיא דרוק

שמתעגלין ויוצאין וחוזרין ונבלעין וי"ל דאפ״ה לא מרבינן אי לאו דכתיב בהדיא דהוה ממעיטנא להו

בהדיא דהוה ממעיטנא להו מהוא טמא כי היכי דממעיטנא מיניה דם היוצא מפיו ומפי האמה. ותימה למה לי תרי קראי וכי ירוק לכיחו וניעו וזאת למי רגלים

יי"ל דאי לאו רבויא דוכי הוה מוקמינן וזאת לכיחו וניעו דוקא היוצאים מן הפה

וניעודוקא היוצאים מן הפה כמין רוק. אבל השתא דכתיב וכי אייתר וזאת לרבות כל דבר שמתעגל

ויוצא וחוזר ונכלע: נילף

ויוצא וחוזר ונבלע: ניקף מזובר. בפ' בנות כותיים מיבעיא ליה אי מקום זיבה מעיין הוא או לא והכא פריך אי לאו מעיין הוא: אמר ריש לקיש שרץ שנשרף

ריש לקיש שרץ שנשרף ושלדו קיימת טמא. אע"ג דאמר רישלקיש שרץ שיבש הו"א נשרף גרע טפי. ומיהו לענין לרבויינהו מקרא שקולין הן:

. היוצא מפי האמה

נו.

ממקום ממא אינו דין שיהו ממאין דם היוצא

מפי האמה יוכיח שבא ממקום ממא ומהור

אף אתה אל תתמה על זה שאע"פ שבא

ממקום מומאה יהיה מהור ת"ל זובו ממא

וזאת לרבות מימי רגליו למומאה דם היוצא

מפי האמה מנלן דמהור יהתניא יכול יהא

דם היוצא מפיו ומפי האמה ממאין ת"ל

זובו ממא הוא הוא ממא אואין דם היוצא

מפיו ומפי האמה ממא אלא מהור ואיפוך

אנא אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן

יוחי ידומיא דרוק מה רוק שמתעגל ויוצא

אף כל שמתעגל ויוצא יצא דם שאין מתעגל

ויוצא והרי חלב שבאשה שמתעגל ויוצא

ואמר מר חלב שבאשה מממא מומאת

משקין מומאת משקין אין אבל לא מומאה

חמורה אלא אמר ר' יוחנן משום רבי שמעון

בן יוחי דומיא דרוק מה רוק מתעגל ויוצא וחוזר ונבלע אף כל מתעגל ויוצא וחוזר

ונבלע יצא דם שאינו מתעגל ויוצא יצא

חלב שבאשה שאע"פ שמתעגל ויוצא אינו

חוזר ונבלע ונילף מזובו מה זובו שאין מתעגל ויוצא מטמא אף כל אמר רבא מזובו

ליכא למילף שכן גורם מומאה לאחרים:

והשרץ: אמר ריש לקיש ישרץ שיבש ושלדו

קיימת ממא והאנן תנן מממאין לחין ואין מממאין יבשין אמר רבי זירא לא קשיא יהא

בכולן הא במקצתן ידתניא א"ר יצחק

ברבי ביסנא אמר רבי שמעון בן יוחי בהם

יכול בכולן ת"ל מהם אי מהם יכול במקצתן

תלמוד לומר בהם הא כיצד כאן בלח כאן

ביבש אמר רבא הני זבוגי דמחוזא כי

שלדן קיימת ממאין ואמר ריש לקיש ישרץ

שנשרף ושלדו קיימת ממא מיתיבי סינמצא שרץ שרוף על גבי הזיתים וכן ממלית

המהוהא מהורין שכל הממאות כשעת

מציאתן א"ר זירא לא קשיא הא בכולן

הא במקצתן דתניא אמר רבי יצחק בר'

ביםנא משום ר"ש בן יוחי בהם יכול בכולן

ת"ל מהם אי מהם יכול במקצתן ת"ל בהם

הא כיצד כאן בשרוף כאן בשאינו שרוף:

מממאין לחין: זב דכתיב ירר בשרו כיחו

וניעו ורוקו דכתיב יכי ירוק הזב כעין רוק

שרץ סיבמותם אמר רחמנא כעין מיתה

ה, ה) נע"ו סח: חולין עד.ן, ו) וע"ו שס:ן, ו) לעיל ג., (ש"ח שם:), ז) נעיל ג.,
ח) גי' רש״ח שיהח יכול להיות לח, ט) [ובחגיגה יח.
ד״ה הא תיילו דתרתי שמעינן מיניה עוד תיילו דתרתי קראי כחיבן, י) [לעיל

בשרו

ב. ויקרא טו ח יקרא טרוז. 5. וְבִי יָמוּת מֵן הַבְּהַמָּה אָשֶׁר הִיא לְבָם לְאָבְלְה הַנָּגַע בְּנַבְלְתָה יִטְמָא עַד הָעֶרֶב: ויקרא יא לט

גליון הש"ם

בהרע"ב פ"ד מ"ה דטהרות

לעזי רש"י

מפי אמתו. של זב גמור יליף ליה לקמן דטהור: יכול דם היולא מפיו. של זב יהא נדון כרוק ודם היולא מפי אמתו יהא נדון כזוב: ואיפוך אנא. וואת לרבות דם והוא להוליא מי רגלים: שמתעגל. מחלחם הרבה כאחד ואח"ב יונא כגון רוק ומי רגלים ושכבת זרע: דם תורה אור השלם

לורתו: קיימת. שלא נשבר ונתפזר: בכולן. בשכולו שלם טמא אפילו יבש: בהם. בשרלים כתיב (ויקרא לריך שיהו המים פושרין בסוף אכן יהו סופן וקולא היא דאי לא הדר בהכי יבש. הכתם או השרך בין שנמלאו כיבוס דאיכא למימר לאחר כיבוס מיד נפל. אבל הלח אינו מטמא למפרע הכיבוד ומשום הכי טהרות דקודם

אין מתעגל ויולא דכי אתא קמא קמח נפיק: וחוזר ונבלע. כשחינו מוליאו: אף כל כוי. כגון סילון של מי רגלים חוזר ונבלע יצא דם שאינו מתעגל ויולה חלב הע"ג שמתעגל אינו חוזר ונבלע: ושלדו. דפום יא) כל הנוגע בהם: מהם. וכל אשר יפול עליו מהם במותם יטמא (שם): זבוגי. פרוי"ט הנמנאים יבשים במחוח והוא לב ויש שקורין אותו בלע"ז בו"ט: המהוהא. בלויה ונרקבת: רר. כעין ריר שהוא לח כמו (שמואל ה כה) ויורד רירו על זקנו: מחילתו אע"פ שאין סופו. אין לריך שיהו המים פושרין בסוף כשיכלה מעת לעת: יהודה בן נקוסא אומר. אין על השרך כמעת לעת אע"פ שאין טהור ואע"ג דאי הוו פושרין כל מעת לעת הוה הדר: טומחת רקב. מלח תרווד ממנו °מטמא במגע ומשא ואהל: בותבר' ומטמא בין לח ובין לחין בין שנמלאו יבשין מטמא כל טהרות שנמלאו במבוי מיום כיבודו ושעשתה החשה מיום כבום: היבש מטמא למפרע. עד שעת כיבוד או אלא עד שעה שנוכל לומר אם נפל באותו יום עדיין הוא יכול להיות עכשיו לח אבל עד שעת הכיבוד לזמן מרובה לא דהא לח הוא ואי מההיא שעתא נפל הוה מתעביד יבש: גבו' חוקתו בדוק. מי מחזקינן דבדיק ליה בשעת כיבוד טהורות: או משום דחוקתו מתכבד. דאי הוה התם בשעת כיבוד הוי נפיק האי שרץ מחמת כיבוד: דאמר כביד ולא בדיק. כבדתיו ולא בדקתיו. אי אמרת דהא דמטהרין הנך דמקמי כיבוד משום דחזקתו שבדקו בשעת כיבוד הא לא בדיק וטהרות

דמקמי כיבוד נמי טמאו׳ ואי אמרת כו׳:

אי

ממקום טומאה. ממקום שזובו יוצא שהוא טמא בשבילו: דם היוצא

1. דברו אל בני ישראל ואמרתם אלהם איש איש וְאֲמֵן וְיֶּנֶם אֲלֶנֶהם אִישׁ אִישׁ בִּי יִהְיֶה זְב מִבְּבְשְׁרוֹ זוֹבוֹ טְמֵא הוֹא: ויקרא טו ב 2. אֵלֶה הַטְּמֵאִים לְּכֶם בכל השרץ כל הנגע בהם

בְּלֵילְ וֹיְשֶׁיְ ץְ נְּלְ וֹתְּגֵעׁ בְּיְרֶם בְּמְתָם יִּטְמָא עֵד הָעֶרְב: ויקרא יא לא 3. וואת תִּהְיָה טְמְאָתוֹ בִּזוֹבוֹ רָר בְּשָׁרוֹ אָת זוֹבוֹ אוֹ החתים ויקרא טו ג טמאתו הוא: טְתָאָתוֹ הָוּא: ויקרא טוּ ג 4. וְבִּי יָרֹק הַוְּב בַּטְהוֹר וְכַבֶּס בְּגָדִיוֹ וְרָחַץ בַּמִּיִם וְטָמֵא עַד הָעָרָב:

י ד"ר ד"ה מומאת רקב כו' מממא במגע. עי' פ"ב מ"ב זאהלות ונהרע"ב שם. ועי

פרוי"ט. קרפדה. בו"ט. קרפדה.

ים א מיי׳ פ״א מהל׳ משכב דם היוצא מפיו מהור. נפרק מלות חלילה (ינמות דף קה.) מוקי בשותת דאי לאו הכי טמא משום לחלוחי הרוק: דם היוצא מפי האמה. ואם תאמר הא כבר ממעטינן בריש בנות כותים (לעיל דף לב:) איש מאודם ויש לומר דהיינו דאין

בא ה מיי׳ שם פט״ו הלכה נעשה זב ע"י ראיית אודם אבל אם בב ו מיי פ"ב מהלכות משכב ומשב הלכה א: כבר נעשה זב ליהוי דם היולא מפי שמשים עמס כמו רוקו ולכך לריך המומאם הלכה ד: קרא הכא למעוטי: וזאת דרבות בד ח מיי פיצ מהלכות האמה טמא כמו רוקו ולכך לריך מפכב ומוש מים רגליו למומאה. מוי"ו דוואת בה ט מיי פי קדריש כי היכי דדרשינן לעיל כיחו וניעו מוי"ו דוכי ירוק אבל זאת בכל דוכתי אתא למעוטי והאי זאת נמי אתא למעוטי דבת"כ מלריך תרי דם היוצא מפיו טהור. בפרק מצות חליצה מוקי לה בשותת דאי לאו הכי טמא מיעוטי זאת וטמא הוא חד למעוטי

זיעה וליחה סרוחה וחד למעוטי דם היולא מפיו ומפי האמה: מה רוק שמתעגל ויוצא כו'. מכח ריבויא דוכי ירוק הזב בטהור ודוזאת דריש הכי אבל אי לאו הני קראי הוה ממעטינן כולהו כיחו וניעו ומי רגלים מטמא הוא כמו דם היוצא מפי האמה וא"ת ולמה לי תרי קראי וכי ירוק לכיחו וניעו וזאת למי רגלים וי"ל דמוכי ירוק לא הוה דרשינן אלא כיחו וניעו שיולא דרך הפה או מי האף נמי לרבי יוחנן דדמי כמו רוה ומוזאת לא הוה מרבינן אלא מי רגלים שיולאין מפי האמה כמו זוב דקרא דוואת גבי זוב כתיב או משום דבאין ממקום טמא מיהו קשה דמשמע דהוה מרבינן חלב האשה מחאת אם היה חחר ונבלע ואמאי והא אפילו כיחו וניעו לא הוה מתרבי מוזאת אי לאו ריבויא דוכי ירוק ולריך לומר דאי לאו ריבויא דוכי ירוק הוה מוהמינו וואת לכיחו וניעו דוהא דהוי כעין רוק אבל השתא דכתיב וכי ירוק אייתר חאת לכל דבר המתעגל ויוצא וחוזר ונבלע: רבידה מוובו. אי זיבה לאו מעין הוה דבעיא היא בפרק בנות כותים (לעיל לד:): אי בהם אי מהם בו'. ואע"ג דמהאי בהם ומהם דרשינן בפ"ק דחגיגה (דף יא.) ששיעורו בכעדשה התם אסמכתא הוא דשיעורים הלכה למשה מסיניש: שרץ שנשרף. ק"ק דלא עריב יבש ושרוף בהדי הדדי דמחד קרח קדרים להו: שבבת זרע בראויה להוריע. ואם תאמר והלא ישכבת זרע שאינו יורה כחץ אינו ראוי להזריע ומטמא ויש לומר דמין ראוי להזריע בעינן ואפי׳ שאינו יורה כחץ כיון שהוא לח חשיב מין שכבת זרע הרחוי להזריע:

שכבת זרע יהראויה להזריע נבלה דכתיב יכי ימות כעין מיתה: אם

יכולין להשרות: בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו בפושרין או דלמא תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש דתניא כמה היא שרייתן בפושרין יהודה בן נקוסא אומר ימעת לעת תחילתו אף על פי שאין סופו רשב"ג אומר צריכין שיהו פושרין מעת לעת: רבי יוםי אומר בשר המת כו'. אמר שמואל מהור מלממא בכזית אבל מממא מומאת רקב תניא נמי הכי רבי יוםי אומר בשר המת שיבש ואין יכול לשרות ולחזור כמות שהיה מהור מלממא בכזית אבל ממא מומאת רקב: **כותני'** "השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד וכן "כתם שנמצא בחלוק משִמא למפרע עד שיאמר בדקתי את החלוק הזה ולא היה בו כתם או עד שעת הכבום ומטמא בין לח בין יבש ר"ש אומר יהיבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת שעת הכבום ומטמא בין לח בין יבש ר"ש אומר יהיבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת יכול לחזור ולהיות לח: גמ' איבעיא להו עד שעת כבוד חזקתו בדוק או דלמא חזקתו מתכבד ומאי

בנומא